

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 20 (371)
2020. gada
6. decembris

Adventa ceļš taisnībā un paklausībā

Adventam zīmīgi ir pravieša Isaja vārdi par lietus gaidīšanu, kad zeme gaida lietu (sal. Is 45: 8). Šī dramatiskā gaidīšana notiek cilvēka sirdī. Cilvēki cieš no sausuma, no zemes auglības atkarīga izdzīvošana, tāvad ietverti apkārtējās vides un ekonomikas aspekti (sal. Is 41: 17 – 19).

Ticības pieredzes ietvaros iet runa par taisnīgā nonākšanu.

Kas ir šis taisnīgais? Tas, kas iepriecina sirdis, tāpat kā lietus veicina zemes auglību. Šo taisnīgo gaida gan

„debesis”, no kurienes viņš nonāk, gan „zeme”, kurai jāatveras pestīšanas uzdzīgšanai. Šādi Isajs uztver lemiesošanās noslēpuma, dievišķās dzimšanas īstenošanos pirmā Adventa papildījumā. Izraēļa gaidītais, Izraēli visas cilvēces gaidītais pēc iedzimtā grēka ir Pestītājs. Viņš ir Pestītājs, par cik ir „Taisnīgais.” Pestīšana savienojas ar taisnību.

Kas ir domāts ar taisnību? Jēdziena izpratni nosaka arī netaisnības pieredze. Kad cilvēks piedzīvo to, kas taisnīgs, tad attiecas uz taisnību. Tā tas bija Izraēļa

laikā, Kristus laikā, arī ir pašlaik. Mēs vēršamies pie taisnības, piedzīvojot netaisnību dažādos veidos un apmēros. Tas var notikt cilvēku attiecībās, sociālā līmenī attiecībās starp amatpersonām un tiem padotajiem. Biežāk netaisnība piedzīvota tiek nevienlīdzīgā materiālo

labumu sadalē. Vēl netaisnību var piedzīvot tad, kad pilsoņiem politiskā vara atņem atbilstošas tiesības, piemēram, tiesības ņemt dalību lēmumos par būtiskām

problēmām tautas dzīvē, vai tiesības uz reliģisko brīvību un sirdsapziņas brīvību.

Cilvēces vēsturē ir ļoti plaša un dažāda netaisnības pieredze. Dažkārt netaisnības dēļ izveidojas it kā bezdibenis starp ierobežotām cilvēku grupām, ekonomiski vai politiski privileģētām, un plašām ļaužu masām, kurām atņemtas pienācīgas tiesības vai kurām trūkst nepieciešamo labumu.

Taisnības problēma cieši saistīta ar miera problēmu. Miers tiešām var augt vienīgi uz taisnības augsnes.

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 6. decembris.

Adventa 2. svētdiena.

Vissv. Jēzus Sirds godināšana.

Vissv. Sakramenta adorācija

8.00 Svētā Mise un "Svētais Dievs"

11.00 Galvenā Svētā Mise par mirušajiem

Malvīnes Raupes tuviniekiem Klaudiju,

Aleksandru, Anastasiju, Stefanu, Irmu,

Almu. Elzu un Jozu

15.00 Svētā Mise par Mārīti Gūtmani un viņas ģimeni

18.00 Vesperes

18.30 Svētā Mise par draudzi

Pirmdiena, 7. decembris.

Sv. Ambrozijs, bīskaps un Baznīcas doktors. Piemiņas diena.

8.00 Svētā Mise par +Antonu un +Guntu Laizāniem

Otrdiena, 8. decembris.

Vissv. J. Marijas Bezvainīgā Ieņemšana.

Lieli svētki. Draudzes svinības.

Vissv. Sakramenta adorācija.

Obligātas svinības

8.00 Sv. Mise par draudzi

11.00 Svētā Mise devēja nodomā un

himna "Dievs, mēs Tevi slavējam"

18.00 Vesperes

18.30 Svētā Mise Radio Marija jubilejā

Trešdiena, 9. decembris.

8.00 Sv. Mise par mirušajiem vecākiem un

vecvecākiem: +Leokādiju, +Jāzepu,

+Zuzannu Pentjušiem un +Aloiziju

Pentjušu un +Jāni Pīpiņu

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 10. decembris.

8.00 Svētā Mise par +Ingu Rimšu

Piektdiena, 11. decembris.

8.00 Sv. Mise par +Sandru Ribāku

Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 12. decembris.

8.00 Sv. Mise par Mariju, Dainu,

+Bronislavu, +Aivaru Kāpostiem

Svētdiena, 13. decembris.

Adventa 3. svētdiena.

8.00 Svētā Mise un "Svētais Dievs"

11.00 Galvenā Svētā Mise par +Jaroslavu, +Lucakiem, +Jāni, +Martu Lindām un viņu dēliem

15.00 Svētā Mise par +Lūciju, +Donatu,

+Regīnu Ruskūļiem

18.00 Vesperes

18.30 Svētā Mise par draudzi

Pirmdiena, 14. decembris.

Sv. Jānis no Krusta, priesteris un Baznīcas doktors. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Gaujēnu ģimeni

Otrdiena, 15. decembris.

8.00 Sv. Mise par Helēnas Kudiņas mirušajiem

11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam

Trešdiena, 16. decembris.

8.00 Sv. Mise par +Janīnu

16.30-18.30 Grēksūdze

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tynet.lv

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406*

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Ceturtdiena, 17. decembris.

8.00 Sv. Mise par +Sandru Ribāku

Piektdiena, 18. decembris.8.00 Sv. Mise par Līgu Roķi-Reimati
Jēzus Sirds litānija.**Sestdiena, 19. decembris.**8.00 Sv. Mise par Juri, Maģisu un Tomu,
un viņu ģimenēm18.00 Sv. Mise – Dziedināšanas
dievkalpojums**Svētdiena, 20. decembris.****Adventa 4. svētdiena**

8.00 Svētā Mise un “Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Svētā Mise par Skaidrītes
Vataginas dzīvajiem un mirušajiem
ģimenes locekļiem

15.00 Svētā Mise par +Raimundu un +Vitu

18.00 Vesperes

18.30 Svētā Mise par draudzi

**Aicinām pieteikties dalībai
svētku procesijās**

Kontakttālrunis: 29906068-Zinta

Adventa ceļš

(turpinājums no 1.lpp.)

Adventā piesaucam Pestītāju, Taisnīgo, ņemot vērā visus šos netaisnības veidus. Taisnīgais norāda ceļu, kā pārvarēt netaisnību, viņš atbrīvo no netaisnības. Praviētis Isajs pauž vēlmi, kas pārsniedz taisnības cilvēcisko, tūri „horizontālo” nozīmi. Isajs runā Dieva vārdā un pauž taisnību, kas nāk no Dieva; Taisnību, kas ir vienīgi Dievs.

Pravieši nosodīja tautas neuzticību pret Jahvi. Pravieši iestājās par Dievu un viņa nodoto mīlestību (sal. Is 5; Os 10: 1; 11: 8 – 9; Jer 2: 21; 6: 9; 31: 1 – 21; Ez

16: 1 – 62). Netaisnība ietver ne tikai cilvēku attiecības, bet arī radības aizvainojumu sava Radītāja priekšā. Tādā gadījumā taisnība attiecas uz Radītājam pienācīgo no radības puses. Šis aspekts un šī nepieciešamība atgriez pie paša sākuma, pie sākotnējās nepaklausības Radītājam un Tēvam.

Pestītājs nāks, būdams „paklausīgs līdz nāvei” (sal. Flp 2: 8) un reizē kā tas, kas cilvēku attaisnos Dieva priekšā. Jēzum būs jāaptver netaisnība, kas caurņem cilvēces vēsturi un sakņojas cilvēka sirdī. Viņš nesīs taisnību, kas pacels cilvēku un to nostiprinās cilvēku sirdīs, cilvēces vēsturē. Jēzus nesīs jaunu pestīšanas mantojumu cilvēcei, lai cilvēks varētu pakāpeniski pārvarēt katru netaisnību, kas slēpjas cilvēka sirdī.

Katra „horizontāla” netaisnība starppersonu, sociālās un starptautiskās attiecībās aizsākas sākotnējā „vertikālā” netaisnībā, kas ir nepaklausība un grēks. Katra cilvēka un tautas netaisnība pret otru cilvēku un tautu; īpašnieku netaisnība pret to, kam nekā nav; vardarbība pret apspiestiem ir reizē „netaisnība” pret Dievu. Par to liecina pravieši un arī pats Jēzus (sal. Mt 25: 45, 40).

Vai šis Adventa sauciens pēc taisnīgā attiecas arī uz mani? Uz katru no mums? Katram no mums vajag šo Taisnību, kuru nes Kristus. Mums jālūdz Jēzus nestā Taisnība, lai mēs mainītos no grēka nepaklausības uz „taisnību.” Jēzus nes tādu Taisnību, kas lielāka un dziļāka, nekā jebkāda cilvēciska taisnība (kas tik bieži saistīta ar netaisnību).

Gatavosimies Ziemassvētkiem ar Izlīguma sakramentiem un Komūniju, kas šo taisnību atjauno mūsu sirdīs un ved mūs uz dzīvību.

Eduardam Upeniekam - 100

Dzimis 1920. gada 10. decembrī Vārkavas pagasta Šķilteros Preiļupes krastā pie ietekas Feimankā, vietā, kurā dzimis arī viņa tēvs Ignats Upenieks. Māte Marija Strode nākusi no Litiniškām. Eduards bija jaunākais bērns ģimenē, kurā jau auga 16 gadus vecais brālis Aloizs, 10 gadus vecā

māsa Paulīne un 2 gadus vecākā māsa Monika. Māsiņa Agnese un brālis Jānis bija miruši bērnībā.

Mācības uzsācis 1928. gadā Desetniekos – Ančkinu četrklasīgajā pamatskolā. Mācījies Preiļu pamatskolā (1933 – 1935). 1935. gadā Eduards Upenieks iestājās Daugavpils 1. Valsts ģimnāzijā, kuru pabeidza 1940. gadā un saņēma 1. šķiras apliecību ar tiesībām iestāties universitātē.

1940. gadā Eduards Upenieks iestājās Latvijas Universitātes Juridiskajā fakultātē. Nāca 1941. gads un Eduards Upenieks Rīgu atstāja un atgriezās dzimtajās mājās Šķilteros. Līdz mobilizācijai vācu armijā Eduards Upenieks strādāja par skolotāju Preiļu pamatskolā (1940 – 1944). Tuvojās fronte un Eduards Upenieks 1944. g. iesaukts pretgaisa aizsardzības izpalīgu dienestā, kara beigās nonācis Tirolē, Austrijā. No 1945. g. dzīvojis Romā, kur sācis studēt medicīnu, bet vēl nepabeidzis studijas, 1950. gadā izceļoja uz Kanādu. Atgriezās Eiropā un pabeidza Salamankas universitāti Spānijā (1953).

Romā Gregora universitātē beidzis speciālu kursu filozofijā un ētikā. Triju gadu laikā tos pabeidzis, Eduards ieguva

Pija XII sudraba medaļu – augstāko uzslavas balvu, kas paredzēta šī kursa labākajiem absolventiem. 1954. gadā Eduards Upenieks atgriezās Kanādā, strādājis slimnīcā, no 1956. g. līdz 1991. g. ģimenes ārsts Toronto. No 1964. g. Latviešu nacionālās apvienības Kanādā padomes un valdes loceklis, 1971. - 1973. g. vadījis apvienības kultūras nozari. Darbojies Toronto latviešu koncertapvienībā, katoļu

draudzē. Latviešu ārstu un zobārstu apvienības biedrs, arī šīs apvienības Kanādas kopas valdes loceklis astoņdesmitajos gados. 1985. g. ar Kanādas valdības atbalstu nodibinājis bezpeļņas iestādi - veco ļaužu mītņi Kristus dārz.

1972. gadā Latvijas sūtniecības vadītājs Vašingtonā norīkoja Dr. E. Upenieku par latviešu goda konsulu Kanādā. Konsula pienākumus viņš veica līdz 1988. gada martam.

Par nopelniem cilvēces labā Apbalvots ar Pāvesta Pija XII sudraba medaļu, Vatikāna krustu *Pro Ecclesia et Pontifice*.

Finansiāli atbalstījis sava dzimtā novada Preiļu muižas kapelas restaurācijas darbus un atsevišķu Itālijas renesanses mākslinieku darbu kopiju izgatavošanu un eksponēšanu atjaunotajā kapelā, par ko saņēmis Preiļu goda pilsoņa nosaukumu un goda zīmi 2006. gadā. Sniedzis personisku palīdzību Preiļu iedzīvotāju ārstēšanā. Mūžībā devies Toronto 2017. gada 6. oktobrī.

Nākošajām paaudzēm Eduards Upenieks atstājis rakstu un pārdomu krājumu „Par dzīves skaistumu un mākslu,” kas izdots latviešu un angļu valodās. Grāmata ietver dzīves stāstus, kristīgās

mākslas apceres, dažu ceļojumu izklāstus, nozīmīgu cilvēku un kultūras pasākumu izvērtējumus. Šis mantojums liecina par autora plašām cilvēciskām un garīgām interesēm, kuras vijas ap skaistuma tēmu. Dzīves gaita, mācības, ārsta prakse un Romas katoliskās Baznīcas uztvere izpaužas daudzpusīgā pieredzē par cēlām, tīrām, šķīstām un dāsnām attiecībām, draudzību, izpalīdzību, kā arī iestāšanos par patiesi cilvēcīgām, tautiskām un vispārīgām vērtībām: Eduardu Upenieku jo sevišķi piesaista sievietes un mātes dzīvinošā un atjaunojošā klātbūtne pēc Jaunavas Marijas parauga.

Eduards Upenieks seko līdzī norisēm sabiedrībā, kultūrā un Baznīcā. Viņš iestājas pret morālo un tikumisko krīzi ģimenēs un jauniešu vidū. Latvijas un Latgales savdabību uztver kristīgās civilizācijas ietvaros. No katoļu autoriem tulkojis un atsaucies uz pazīstamo ASV bīskapu (drīz par svētīgo izsludināmo) Fultonu Šīnu (*Fulton Sheen*, 1895-1979). Augsti novērtējis lordu Kenetu Klarku (*Kenneth Clark*, 1903-1983) Rietumu kultūras analizē (ar grāmatu un videoprogrammu „Civilization”).

Iegūtajās atziņās dalījies pie iespējām, kad varēja tikties ar jebkuras tautības pārstāvjiem Latvijā un Kanādā, jo īpaši dzimtajā Preiļu rajonā pie saskarsmes ar skolēniem un jaunatni. Kultūrrade viņaprāt ir vienīgais spēcīgais ierocis, ar kuru vēl varam cīnīties un cerēt uz nākotni. Eduardam Upeniekam patiesa māksla ceļ

un atbrīvo. Piemēram, Bēthovena operu „Fidelio” pielīdzina latviešu tautas likteņoperai par brīvības cīņām. Vietējai mākslai jāvadās no Rietumu kultūras šedevriem, lai katrs justos piederīgs gan vietējai kopienai, gan visai cilvēcei.

Svinot šo jubileju, apzināsimies savu cilvēcisko, kulturālo un garīgo mantojumu! Apzināsimies piederību cilvēcei, tautai un pasaulei, atkārtojot jubilāra vārdus: „es esmu svētīts, jo šī pasaule ir mana.”

Bēthovenam - 250

Pēc dzīves, ko apzīmēja nopietnas veselības problēmas, it īpaši pakāpenisks dzirdes zudums, izskatās, ka veselības problēmas COVID-19 formā apgrūtinās arī Ludvīga van Bēthovena 250.jubilēju. Tik nozīmīgs komponists kā Bēthovens šādā jubileja noteikti būtu pelnījis lielu koncertu sēriju, tomēr visticamāk nāksies baudīt viņa mūziku mājas apstākļos kamēr ir jāsargājas no vīrusa. Nav dokumentu, kas liecinātu par Bēthovena dzimšanas dienu, tomēr zināms, ka viņš tika kristīts 1770.g. 17.decembrī Bonnas Sv. Remiģijas draudzē, kas sakarā ar toreizēju vietējo praksi, liktu domāt par dzimšanas 24 stundu laikā, t.i., 16.decembrī, un tā arī pats Bēthovens domāja par savu dzimšanas dienu.

Neskatoties uz ārkārtīgi skaisto *Missa Solemnis* – drīzāk izņēmums lielākoties laicīgā mākslinieciskajā produkcijā -, Bēthovens nebija tik atklāti reliģiozs kā J.S. Bahs, nedz arī viņš savā mūzikā pauda tādu katolisku dzīvesprieku, kas raksturoja V.A. Mocarta mūziku vai arī Bēthovena dzimteni pie Reinas upes krastiem. Viņa laikā,

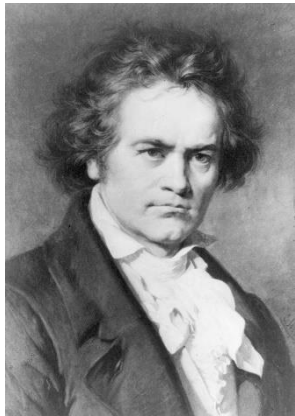
intelektuālo klimatu Bonnas, kā daudzu citu pilsētu, kulturālajās elitēs vairāk raksturoja apgaismības

gars nekā dziļa ticība. Tā arī Bēthovens saskatīja savu misiju pretoties dzirdes zuduma “liktenim”

varonīgi ar savu mākslu. Līdzīgi, savā visslavenākajā

darbā – Oda priekam, pēc Šillera dzejoļa, kas kalpo arī kā Eiropas Savienības himna – Dievs paradās tikai kā mīloša tēva, kurš dzīvo tālienē aiz zvaigznēm, dievišķas dzirksteles. Tomēr oda tiecās pēc universālas draudzības zem debesu tēva skatiena, un tā arī liecina par Eiropas kristīgām sāknēm, pat kad tās ir mazliet apslēptas zem modernas domāšanās. Turklāt viss, kas ir skaists, liecina par Dieva skaistumu, un Bēthovena mūzika ir ļoti skaista.

Neapšaubāmi Bēthovens daudz cieta no savas dzirdes trūkuma un tās pavadošām grūtībām savā sabiedriskajā un profesionālajā dzīvē. Tuvojoties dzīves beigām, izskatījās, ka Bēthovena mākslinieciskā produkcija neapturami palēnināsies, kad tomēr 1824.g., 3 gadi pirms komponista nāves, parādījās 9. sinfonijā ar Odu priekam. Komentējot šo darbu pēc 2007.g. koncerta, Benedikts XVI atcerējās pravieša Jesajas vārdus: “*Tanī dienā kurlie dzirdēs grāmatas vārdus un aklo acis varēs raudzīties ārā no krēslas un tumsas*”. Dievs ar žēlastību var dāvināt īpašu uztveri tiem, kas ir šķīstījušies caur ciešanām un atbrīvojušies no nebūtiskā.

Varbūt Bēthovena dzīve var arī mūsos pamodināt vēlmes nepadoties grūtību un neveiksmju priekšā, tomēr ar lielu uzticību Dievam, kas ar savu žēlastību var dziedināt visu un ļaut saredzēt – vai sadzirdēt – dzīves skaistumu. *Florians Helmutš Gābauers*

Marijai – Bezvainīgi Ieņemtajai 8. decembrī

Marija, Bezvainīgā Māte, svētī un pasargā no briesmām savus bērnus, īpaši vientuļos, pamestos, izmantotos. Tāpat arī ģimenes, kuras katru dienu ar saviem pienākumiem vērš dzīvi un sabiedrību uz priekšu, īpaši tās, kurām ir daudzas iekšējas un ārējas problēmas. Pie tevis vērsas strādnieki, īpaši tie, kuri cenšas izpildīt atbilstošu darbu, vai to zaudējuši un nevar to atrast.

Mums vajadzīgs tavš bezvainīgais skats, lai atgūtu spēju ar cieņu un pateicību uzlūkot cilvēkus un lietas bez egoistiskām interesēm vai liekulības. Mums vajadzīga tava Bezvainīgā sirds, lai mīlētu dāsni, ar tiekšanos pēc otra cilvēka labuma, vienkārši un vaļsirdīgi bez izlikšanās un viltības. Mums vajag tavas bezvainīgās rokas, lai maigi glāstītu, lai skartu Jēzus miesu nabagos, slimos, nicinātos, paceltu pakritušos, atbalstītu svārstīgos. Mums vajag tavas bezvainīgās kājas, lai steigtos pēc pazudušajiem, dotos atrast vientuļos.

Pateicamies tev, Māte, jo, būdama brīva no jebkāda grēka traipa, tu atgādini, ka vispirms ir Dieva žēlastība, Jēzus Kristus mīlestība, ar kuru viņš atdeva par mums savu dzīvību, Svētā Gara spēks, kas atjauno visu. Paļaujoties uz tavu nemītīgo palīdzību, apņemas atjaunoties paši, atjaunot mūsu sabiedrību valsti. Lūdzies par mums, Svētā Dieva Dzemdētāja!

Euharistija un Baznīca

2003. gada 17. aprīlī sv. Jānis Pāvils II publicēja encikliku *Ecclesia de Eucharistia*, kurā māca Euharistijas nozīmi Baznīcas dzīvei. Jēzus Baznīcai dāvājis Euharistiju kā „izcilāko dāvanu” (11), kas satur viņas visu garīgo bagātību (1). Euharistiskās ticības noslēpums īpaši izpaužas Kristus „upura vērtībā” (12). Augšamcēlies Kristus Pestītājs ir reāli klātesošs Euharistijā, kas dod spēku cerēt uz godpilno Jēzus atgriešanos un arī būt atbildīgiem šajā laikā.

Euharistija veido visu Baznīcas dzīvi. Euharistiskajā līdzdalībā „katrs no mums pieņem Kristus un arī Kristus pieņem katru no mums” (22). Euharistiskajā komūnijā katrs Kristus un viņa Gara saņēmējs kļūst par viņa Miesu, piedzīvo vienotību ar Dievu cilvēku vidū. „Euharistija veido Baznīcu un šādi veido cilvēku kopienas” (24).

Euharistijai un Baznīcai piemīt apustulisks raksturs trīs nozīmēs: kā Baznīcas pamats, ko veido Kristus izvēlētie liecinieki; kā ticības mantojuma nodošana tālāk; kā apustuļu un viņu pēcteču svētdarīšanas un ganīšanas misija Baznīcas labā. Tāpēc Euharistija tik cieši vienota ar Ordinācijas sakramentu. Euharistijas svinēšanai vajadzīgs ordinēts priesteris. Kopiena priesteri saņem, pateicoties bīskapu pēcteībai, kas aizsākas ar apustuļiem. Priesteris svin Euharistiju Kristus personā, proti, sakramentāli (ar zīmēm) vienojas ar

mūžīgo augsto Priesteri – Jēzu Kristu (29).

Enciklika skaidro teoloģiju par Baznīcu kā kopību (34–46), kuru Euharistija veido un uz kuru gatavo. Euharistiskais upuris pauž kopību ar visu Baznīcu ticības apliecībā, sakramentos un pārvaldes vai pārraudzības kārtībā.

Euharistijas svinēšanai piemīt atbilstoša cieņa, kuru jāuztur un jāveicina ar iekšēju pašatdevi un dievbijību, kā arī ārēja veida formām liturģiskos ritos, dievnama izpausmēs, mūzikā un mākslā. Liturģija nevienam privāti nepieder, bet tā ir noslēpumu svinēšana kopienā atbilstoši noteiktām normām.

Pestītājs atstāja savai Baznīcai Euharistiju kā atveidu savai vienotībai un mīlestībai, un tie, kas saņem Euharistiju, ir ciešāk vienoti ar Kristu vienā Miesā, kas ir Baznīca.

Šo mācību Pāvils attīsta pirmajā vēstulē korintiešiem, ņemot par galveno tēmu *koinonia*, proti, kopību, kas izveidota starp ticīgajiem un Kristu Euharistijā. „Vai tad svētības biķeris, kuru mēs svētījam, nav līdzdalība (*koinonia*) Kristus Asinīs? Un vai maize, kuru laužam, nav līdzdalība (*koinonia*) Kristus Miesā? (1 Kor 10: 16). Šī kopība precīzāk aprakstīta Jāņa evaņģēlijā kā ārkārtējas attiecības, kuras ir savstarpējas un pastāv cilvēka būtībā: Kristus ir manī un es viņā. Jēzus saka: „Kas ēd manu miesu un dzer manas asinis, tas paliek manī un es - viņā” (Jņ 6: 56).

„Vertikālā” kopība vieno mūs ar dievišķo noslēpumu un reizē īsteno „horizontālo” vai ekleziālo kopību, kas spēj vienot visus, kas bauda viena galda mielastu mīlestības attiecībās. Pāvils atgādina: „Mēs,

Sv. Jānis Pāvils II
1920 - 2020

daudzie, esam viena miesa, jo mēs visi dalāmies vienā maizē” (1 Kor 10: 17).

Dziļā Euharistijas nozīme izzūd tad, kad tā tiek svinēta, neņemot vērā mīlestības un kopības prasības. Pāvils ir bargs ar korintiešiem, jo, sanākot kopā, savas sašķeltības, netaisnību un egoisma dēļ, tie vairs nesaņem Kunga vakariņu dāsnās žēlastības (sal. 1 Kor 11: 20). Šajā gadījumā Euharistija vairs nav *agape*, proti, mīlestības avots un izpausme. Kas tajā ņem dalību necienīgi, neīstenojot tās augļus kopībā un mīlestībā, tas „ēd un dzer sev tiesu” (1 Kor 11: 29). Kristīgā dzīve izpaužas vislielākā baušļa pildīšanā, proti, Dieva un tuvākā mīlestībā, un šī mīlestība izriet no Vissvētākā Altāra Sakramenta, kuru mēdz saukt par mīlestības sakramentu. Euharistija šo mīlestību atgādina, dara klātesošu un īsteno.

Pāvils aicina vispirms ietērpties mīlestībā, kas ir pilnības saite (sal. Kol 3: 14). Lūdzoties par savu sekotāju vienotību, Kristus vēlas, lai mīlestība, ar kādu Tēvs mīlējis Dēlu, būtu viņos un arī viņš būtu viņos (sal. Jņ 17: 26). Šī mīlestība, kad pieņemta un attīstās, veido Baznīcu vienā miesā. Uz to norāda atkal sv. Pavils: „Turēdamies pie patiesības mīlestībā, augsim visās lietās līdz tam, kas ir galva, līdz Kristum. No viņa visa Miesa, vienota un sagaidīta kopā, pateicoties visādām, katru locekli stiprinošām saitēm attiecīgi viņa darbības mēram, aug augumā, būvēdama sevi mīlestībā” (Ef 4: 15 – 16).

Mīlestības mērķis un reizē tās neizsīkstošais avots Baznīcā ir Euharistija, kopība ar Kunga Miesu un Asinīm, aizsākums pilnīgai vienotībai ar Dievu.

Diemžēl sadalīto kristiešu attiecībās vēl nav iespējams kopīgi svinēt to pašu Euharistijas liturģiju, jo pastāv nesaskaņas ticības lietās. Tomēr mums ir kvēloša vēlēšanās vienoties vienas Euharistijas svinēšanā. Šī vēlme ir jau kopīga slavas lūgšana, vienota suplikācija. Kopīgi mēs uzrunājam Tēvu un aizvien vairāk to darām ar vienu sirdi.

Ar šo noslēdzas šī aizejošā gada sērija par sv. Jāņa Pāvila II svarīgākajiem dokumentiem viņa simtgadē. Lai šī jubileja palīdz mums novērtēt viņa mantojumu un to nodot nākošajām paaudzēm.

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai

ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba

Romas katoļu draudze

Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –

sv. Mise par dzīvajiem un

mirušajiem – konkrētos nodomos

ir lielākā dāvana, aizlūgums un

atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var

sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

vestnesitis.wordpress.com